

Да разберем „алергиите“

Каролин Марколин,
доктор по философия

Когато пролетта почука на вратата ни, за много от нас започва „алергичният сезон“. Често съм се питала: Защо някои хора получават сенна хрема, а други – не? Какви фактори определят дали сме алергични към определен полен или към други агенти като животинска козина, някои хранителни вещества, метали, пухени възглавници, прах или цигарен дим?

През последните десетилетия медицинската наука излезе с няколко теории за това какво причинява алергичните реакции. Едно от най-популярните виждания е следното: ние развиваме алергична реакция, когато организмът ни е изложен на дразнеща субстанция, във време, когато защитната ни система е слаба. Но защо един човек реагира с течащ нос, друг с астма, а трети с кожен обрив?

Д-р Рике Герд Хамер, интернист, медицински изследовател и създател на Германската нова медицина, обяснява целия процес на алергията като биологическо взаимодействие между психика, мозък и съответен орган. През 1981г. д-р Хамер открива, че всяка болест започва с шоково преживяване, което ни хваща напълно неподготвени. Той нарича този неочакван конфликт DHS (Дирк Хамер Синдром), в чест на сина си Дирк, чиято трагична смърт инициира рак у самия него. Такова непредвидено събитие не е задължително да е нещо грандиозно. То може да се предизвика просто от неочакван гняв или когато някой ни нарани с груба забележка. Д-р Хамер открива, че в същия момент, в който преживеем DHS, шокът от конфликта засяга специфична област от мозъка, причинявайки поражение, ясно видимо при сканиране на мозъка, като група от ясни концентрични окръжности. Засегнатият орган се определя от това коя част от мозъка е засегнал шокът от конфликта.

Според Германската нова медицина, всяка така наречена болест има две фази. През първата, активната фаза на конфликта, ние усещаме умствено напрежение, имаме студени крайници, малък апетит и страдаме от неспокоен сън. Ако разрешим конфликта, влизаме във фазата на излекуването. Това е периодът, в който психиката, мозъкът и съответният орган преминават през фазата на възстановяване – един често труден процес, придружен от умора, треска, възпаления, инфекции и болка.

Симптомите, които са характерни за обикновената настинка и за някои алергични реакции, са запушен нос, течащ нос и кихане. Назалната мукозна мембрана се контролира от част от мозъка, намираща се в предния дял на главния мозък. Чрез анализа на хиляди скенери на мозъка д-р Хамер установява, че точно тази част от мозъка бива засегната, когато преживяваме конфликта „Това воня“, както той го нарича. Неговите открития потвърждават, че „вонящият“ конфликт може да се преживее буквално, например от внезапна отвратителна миризма, или в преносен смисъл. В момента на случване на конфликта, назалната мукоза започва да се разязва – процес, който обикновено минава незабележимо. Това, което се забелязва все пак, са типичните белези на активната фаза на конфликта, като втрисане, загуба на апетит и известно безпокойство. Но веднага след като разрешим конфликта, често чрез напускане на средата или ситуацията, която „воня“, язвичките в мукозната мембрана започват да се запълват. Попълването на загубената тъкан причинява запушване на носа, а често и главоболие, дължащо се на мозъчния оток в засегнатата мозъчна област, която също опитва да се излекува.

Следователно, кихането и течащият нос са знаци, че организмът накрая се отървава от отпадъците от процеса на възстановяване и, образно казано, от това, което „вонята“ е причинила.

Когато преживеем шок от неочакван конфликт, мозъкът ни е в състояние на остра възприемчивост. Силно възбудено, нашето подсъзнание улавя всички подробности, които обкръжават конфликта, като миризми, вкусове, звуци, обекти или хора и ги запазва, докато конфликтът напълно се разреши. В Германската нова медицина отпечатъците, които остават в

съзнанието като резултат от DHS, се наричат следи. Тези следи са от съществено значение, защото ако човек е вече във фазата на излекуване и внезапно се натъкне на следа чрез асоциация или истински контакт, целият конфликт се възвръща и специалната биологична програма, с всичките симптоми, принадлежащи на специфичния конфликт, започва отначало. Това, в биологични термини, е алергична реакция. Така че това, което обикновено наричат алергия, е всъщност фазата на излекуването след възвръщането на конфликта.

Биологичната цел на алергията е да служи като предупредителна система, която казва: „В такава ситуация си имал DHS. Внимавай!“

Ако някой е алергичен към определена храна, като фъстъци, яйца, ягоди или шоколад, съответното хранително вещество най-вероятно е било консумирано по време на шок от конфликт. Нека изясним следното: когато отстраним дразнещата субстанция от диетата, не избягването на храната излекува алергията, а избягването на следата! Ако човек реагира на определен полен с течащ нос, можем да заключим, че въпросният полен е бил наличен, по време на конфликта „Това вони!“. И докато конфликтът не се разреши напълно, специфичният полен ще служи като следа и „сезонната алергия“ ще се повтаря година след година.

Следите винаги трябва да се взимат под внимание, когато си имаме работа с „хронични“ състояния като артрит, ангина пекторис, астма, хемороиди или повтарящи се инфекции.

Според Германската нова медицина терминът „хроничен“ показва, че попадаме в същия конфликт отново и отново. За да се прекрати този продължителен цикъл на възвръщания на конфликта и да се даде възможност за завършване на фазата на излекуването веднъж завинаги, трябва да идентифицираме следата/следите, оставени при шока от първоначалния конфликт. Ключовете към откриване причината за алергията обикновено са скрити в „контекста“ на алергичната реакция. Всички обстоятелства като време, място и специфични симптоми трябва внимателно да се разгледат. Например, ако някой страда от мигрена само през уикендите, най-вероятно ще открием причината на работното му място. Докато през седмицата нищо не се забелязва, през почивката, далеч от „виновника“, организмът се възползва от възможността да се излекува. Чрез интегриране на Германската нова медицина във всекидневния ни живот, с растяща признателност научаваме езика, на който ни говори Майката Природа.

Източник: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

Информацията в тази статия не замества професионалния медицински съвет